

cluasaibh eile. Gan coinne ar bith agam leis cuireadh i n-íul dom go raibh post mar chaptaon traileire ag dul dom acht é iarraidh agus roint de'm chuid airgid féin a chur sa ghnó! Ma's féin-mholadh agam é a radh, ní raibh easba misnigh ag gabhail dom ar uair na faille. Rinne an margadh agus ghlac mé stiúir ar thráileir bhreagh ar liom féin an ceathrú cuid di ar míle punt.

Ghluais an saol mar a d'iarrfainn as sin amach ionnós go raibh ar mo chumas an bád uilig a cheannach i gcionn trí bliadhna eile. Mí ghlan na dhiaidh sin, Méan Fógmhair na bliadhna 1937, seadh bhris an dara cogadh domhanda amach. Rinne mé mo chion, mar a rinne go leór eile ag an am, leis na saighdiúirí a thabhairt slán ó Dunkirk nuair a tharla briseadh na Fraince. Amach ó sin ní raibh de dhualgas orm acht oiread iasc a chur i dtír agus b'féidir, oir bhí an tír faoi léigear ag an báid fó-thuinn agus beatha an-ghann. D'éirigh liom go breagh sin a dhéanamh ainneoin go raibh an obair contabhairtheach. Nuair a tháinig sí fé dheire, tháinig sí ar bhealach nach raibh duil agam léi. An tubaist tá mé ag maoidheamh. Tuairms ar dhá mhíle on gcósta a bhíomar, lá grianmhar tús Earraigh, huair a bhuaileamar min mara a bhí ceilte faoi chroiceann an uisge. D'éirigh liom féin agus mo chuid fear na cosa thabairt slán acht chuaidh m'arthach breagh go tóin taobh astoigh de deigh noimeat. Ó tharla nár bh féidir a dhéimhniú ar bh minde chuid na Gearmaine nó ceann de chuid na Breataine a rinne m'aimhleas ní raibh aon o cheart agam ar aisíoc mo arachas. Fuair mé deontas beag ó Chumann na dTraileirí agus gealladh post eile mar chaptaon dom chomh luath is bheadh a leitheid ar faghail. D'feadfainn bheith cinnte nach ró-fhada a bheinn ag feitheamh leis an bhfollúntas úd. Acht d'eág rúd éigin im chroidhe istoigh nuair a chuaidh mo bhad-sa féin go grinneall agus ní raibh d'uchtach ionnam stracadh leis an saol níba mhó! Thóg mé fuighleach mo chuid airgid agus d'fill mé go h-Eirinn mar a bhfuilim beo ar sin agus ar charthannacht na gcomharsan ó shoin i leith. Agus sin agat mo sgéal agus caithfidh go bhfuil tuirse ort ag eisteacht liom agus deithneas abhaile ort. Guidhim slán is beannacht leat agus buidheachas do'n toitin agus da mbeadh ceann eile le sparail agat dheanfeá gar mor do sheandúine. Thug mé toitin dó agus shiubhail sé leis gan focal eile a radh.

Is iomdha uair i rith na bliadhna dar lean a smaoinigh mé ar an seanfhear sin, ar an sgéal a d'innis sé agus ar an iomdha chor a rainig ina chinneamhaint. An Samhradh na dhiaidh sin bheartuigh mé cuaird a thabhairt ar an dúthaigh cheadhna agus sgéal a bheatha a sgríobhadh síos uaidh ina iomláine. Acht ní raibh tásg nó teacht air, ainneoin gur shiubhail mé an tír magcuaird moch mall i nduill go mbuailfinn leis. Sa deireadh chuir mé a thuairisg i dtabhairne a bhí ar na gaobhair. D'aithin fear an tighe adhbhar mo cheiste laithreach.

"Seadh," ar seisean, "Sean Pól Ó Líonán ó Lios na gCorr, is mor an díol truaighe é. Thuit sé ó thrucaill 'na phaiste dhó agus ní raibh sé riamh acht leath ina cheill ó shoin. San Teach Mór a chaith sé bunadhas a shaoil, acht sgaoiltéar amach ó am go h-am é, oir níl dochar ar bith ann agus nuair ata breith ar a stuaim aige is breagh an sgéaluidhe é!"

* * * * *